

Raquel de Blas

“El petit GRAN record”

Quan vaig arribar al setembre del 1985 a l'escola Esteve Carles de Lloret de Mar, recordo que em vaig presentar dient: “Hola, soc la nova”, i això va provocar una riulla general. En Domènech, amb el seu enginy, va fer un comentari que de seguida va trencar el gel: “No sabia que a la terra del Cid es parlava català”, i li vaig respondre, amb un somriure: “De tant en tant...” (val a dir que soc de Burgos, per entendre la resposta d' en Domènech). Així va començar una connexió i una amistat que es va mantenir durant tots aquells anys.

Al cap d'un any, em va proposar ser secretària de l'escola, confiant en mi, tot i que jo pensava que hi havia gent més preparada. Vaig acceptar, amb la condició de poder continuar fent la meva feina de mestra, perquè per a mi era el més important. Junts, vam començar la introducció de la lectoescriptura en català, un projecte que ell defensava amb passió per preservar la llengua i la cultura.

Recordo especialment l'experiència de plantar pins amb els nens. Vam recollir pinyes, les vam regar durant mesos i, quan van créixer, en Domènech, sempre disposat a ajudar, ens va portar amb el seu cotxe fins a Santa Cristina per plantar-los. Aquell gest va ensenyar als nens el valor de la natura i la importància de cuidar el patrimoni.

Era una persona intel·ligent, enginyosa i sempre preocupada pel bé del poble i la cultura. Em vaig sentir estimada i valorada al seu costat, i la seva manera de viure i treballar em va fer estimar encara més el lloc i la gent. Tot i que la vida ens va portar per camins diferents, sempre recordaré la seva amistat, el seu suport i tot el que vam compartir. En Domènech em va fer sentir part d'una família i d'aquesta comunitat. Ara que ja no hi és, el seu llegat i la seva influència segueixen ben presents en mi.

Aquest és el meu petit homenatge a una persona tan especial.

El 9 de novembre farà un any que en Joan Domènech va marxar, però el seu record continua ben viu en els nostres cors.